

Danmark er jo en vision om et land båret af frihed, lighed og fællesskab, som nyder grundlæggende opbakning til netop de værdier i befolkningen. Og dokumentationen for, at det kan lade sig gøre i tal, men også i mennesker, er jo, at Danmark også i 1999 og årene derefter er et grundlæggende sundt samfund økonomisk og menneskeligt.

Den politiske debat er blevet noget anderledes de senere år. Hvor er de politikere blevet af, der tør stå ved, at vi danskere er slappe velfærdsnarkomaner? Hvor gemmer de sig? Hvor er de debattører, der mener, at adgangen til penge skal afgøre adgangen til velfærd? Hvor gemmer de sig? Hvor er de politikere, der for blot få år siden forlangte lavere ydelser til mennesker, hvis forsørgelse er afhængig af dagpenge eller kontanthjælp? Hvor gemmer de sig? Svaret er vel nærmest, at de ikke tør sige det i øjeblikket, for i modsætning til 1980'ernes Danmark er der ikke stemmer i at tæve folk på økonomien. Der er heldigvis ingen stemmer i at være ligeglad med naboen og kollegaen.

Det er jeg i al beskedenhed ganske godt tilpas med, fordi 1990'erne på mange måder er præget af de værdier, som Socialdemokratiet kæmper for.

Det afgørende i vores kamp i 1990'erne har været at sikre mennesker et job. Det har krævet og kræver fortsat en konsekvent og politisk og økonomisk indsats. Arbejde til alle eller fuld beskæftigelse, eller hvad vi kalder det, er ikke nogen umulighed. Det har de seneste års vækst, ja, kraftige vækst i beskæftigelsen vist. Vi er et flittigt folk, og folk vil gerne arbejde. De passer deres arbejde hver dag. Sejren er, at der er langt flere, der har fået mulighed for det i de senere år, end i de forrige.

Det at have mulighed for at arbejde er en grundlæggende værdi, der både har økonomi og i høj grad også menneskelighed i sig. Ja, det er en værdi, som i hvert fald jeg som socialdemokrat vil kæmpe så indædt for, at jeg er parat til at investere både økonomisk og politisk i samfundsforandringer, også så omfattende samfundsforandringer, så det rører i noget i os alle.

For hvad er alternativet? Ja, det er jo massearbejdsløshed, langtidsledighed og for så vidt også en gældsætning, selv om det er en mere abstrakt størrelse, som skyldes, at vi ikke betaler regningerne til tiden, og at vi ikke formår at få kræfter og ressourcer frem i befolkningen og skaffe dem et job i hånden. Det er alternativet.

Men det kan vi; det formår vi. Det er det, som dokumentationen for de senere års politik har vist.

Det giver derudover både økonomiske og menneskelige kræfter til, at det danske velfærdssamfund er i stand til at levere ordentlig service til børn, ældre, syge og til de sårbare og udsatte.

Og det er hele nøglen til at forstå den strategi, vi har forfægtet siden 1993, og som vi agter at forfægte også i de kommende år. Det er kun gennem flittigt arbejde blandt beskæftigede danskere, at vi sikrer den velfærd, som vi ønsker, og også de fremskridt i velfærd, som vi ønsker.

Det var nemlig ikke lykkedes at bringe godt 200.000 flere danskere arbejde, hvis der ikke var sket store grundlæggende reformer på arbejdsmarkedet, i skattesystemet og i den sociale lovgivning. Og det vil ikke lykkes os at komme videre med det danske samfund, hvis vi ikke fortsætter med at forandre, for netop i forandring ligger mulighederne for et stærkere, solidere og mere trygt velfærdssamfund.

Finansloven for 1999 afslutter et hårdt år med mange beslutninger, der, når det hele lægges sammen, viser nok et afgørende ryk fremad. Lad mig starte med arbejdsmarkedet.

Arbejdsmarkedsreformen er frem for alt en massiv menneskelig investering i nye jobmuligheder. Vi skal gøre endeligt op med ungdomsarbejdsløsheden og langtidsarbejdsløsheden, og med arbejdsmarkedsreformen gør vi det. Den er ambitiøs i sin målsætning, og den kræver store kræfter blandt de mange, som siden 1993 loyalt og ordentligt har knoklet med vejledning, uddannelse, jobtræning, jobrotation osv. for arbejdsløse overalt i landet. Denne indsats har været afgørende for, at der er 200.000 flere ordinære job i dag, end der var i 1993.

Men den kraftanstrengelse viser os, hvad vi som land og med vores arbejdsmarkedspolitik kan, nemlig gå videre, og hvis vi ønsker, at beskæftigelsesudviklingen skal fortsætte, så også må gå videre.

Der er stadig arbejdsløshed i landet i visse regioner, i visse fag og blandt bestemte grupper i befolkningen, så derfor er en del af opgaven for arbejdsmarkedsreformen at få de mennesker frem på arbejdsmarkedet til jobbene på samme måde, som det er lykkedes at få så mange frem i de foregående år.

Det gælder mennesker med nedsat erhvervs-evne, det gælder mange ufaglærte og i særde-